

Махінації не пройнуть

МИ – НЕ ВЧОРАШНІ! МИ – НЕ ЛОХИ! Минулої суботи вже за вечерею стріяни жваво обговорювали «страшну новину»: «А ви чули, що під міську раду сьогодні «Правий сектор» привіз сміттєвий бак з написом «люстраційна кабіна»? «Кажуть, що сьогодні Шрамів*ята (міський голова Стрия – авт.) посадили в «люстраційний» бак.

◆ Стор. 2

На прохання читачів

«УТИЛІЗАЦІЯ ПО «ШОЛЬЦУ...» До редакції продовжують надходити листи і дзвінки про подальшу долю тих небезпечних хімічних відходів, які виявили активісти «Правого сектору» на вулиці Сколівській у Стрию.

◆ Стор. 3

Кандидати - в Раду чи на люСТРАТУ?

А вибір, як завжди, має зробити виборець. Радикальна партія Олега Ляшка: **№6. Ігор Попов**. Політолог. Екс-заступник голови Адміністрації президента в часи Ющенка, один із лідерів партії «Єдиний Центр» Віктора Балоги, працював також в АП часів Януковича.

◆ Стор. 4

ЛЮСТРАЦІЙНИЙ БАК: ЗАСІБ ВИХОВАННЯ ЧИ САМОСУД

- «Народна люстрація», що розпочалась вкиданням «колишніх» і «старих нинішніх» у сміттєві баки, продовжилась побиттям народного депутата від Партії регіонів, одного з лідерів «Опозиційного блоку» Нестора Шуфрича в Одесі. Як ви це розцінюєте?

- Це не є нашою концепцією, методом «Правого сектору» сьогодні. Ми віддаємо собі звіт, що такі методи сьогодні не на часі, вони небезпечні для цілісності нашої держави. Але всім відомо, що Шуфрич є особа агресивна, він задля свого піару може спровокувати скандальний конфлікт на рівному місці і байдуже де – в сесійному залі чи за межами парламенту, чому ми з вами не раз були свідками. Тож я абсолютно переконаний, що і в цьому випадку сталось подібне: сам спровокував своє побиття (а для цього багато сьогодні не треба, коли нерви у всіх напружені, одне гаряче необережне слово – і все) – і ось вам «жертва» передвиборчої боротьби! Тож судячи з відеоматеріалів, які потрапили в інтернет, я більше вірю сказаному Юрієм Міндюком («Правий сектор» Одещини – В.А.), що саме він затіяв бійку. «Він це завжди любив робити і цього разу також».

- А взагалі, як на вашу думку, чи не загрожує така «народна люстрація» країні анархією, хаосом, чимось подібним до жовтневого перевороту 1917-го року?

- Ми з вами бачимо, що закон про люстрацію, чи, правильніше, про очищення влади налякав величезну армію «столоничальників», де б вони не сиділи – чи на Банковій, чи на Грушевського, чи в армії, чи в міліції, прокуратурі, судах, чи на місцях. І спротив проти його негайного застосування видно неозброєним оком. Але народ, пройшовши через Майдан і так зване АТО, бо я вважаю це війною з російським агресором, вже стомився від бездіяльності, корумпованості та цинічної брехні політиків за всі роки незалежності. Людей турбує те, що на місцях, в їхньому житті нічого не міняється, що влада, суди, правоохоронні органи ніяк не реагують на дерибани землі, бюджетних коштів, державного майна і так далі, що злочинці і далі керують та користуються пільгами. Вони сумніваються, судячи з партійних виборчих списків і армії закуплених мажоритарників, що колишні бандити, які грабували цю країну і народ, колись нестимуть відповідальність. Саме тому люди вже сьогодні, не чекаючи вступу закону в дію, відбирають найбільш одіозних політиків, які гідні місця в сміттєвому баці, аби вони взагалі забули про владні кабінети.

- А у вашому виборчому окрузі вже комусь довелося пройти поді-

Поки закон «Про очищення влади» відшліфують, редагують, доповнюють, оцінюють, приводять до якихось нормативів, приміряють до тих чи інших посад і біографій, прокладають шляхи обходу люстрації («Хай мене мене чаша сия!»), набирає обертів «народна люстрація». Депутатів і чиновників пхають у сміттєві баки, обливають фарбою чи зеленкою, а подекуди навіть б'ють. Саме з останнього факту я і вирішив розпочати свою розмову з кандидатом у депутати до Верховної Ради по Стрийському виборчому округу №126, самовисуванцем за підтримки «Правого сектору» і «Громадянської позиції», бойовим командиром підрозділу Добровольчого Українського корпусу Андрієм ГЕРГЕРТОМ.

бну процедуру, побувати у такій люстраційній «кабіні»?

- Ще ні. Але список кандидатів поповнюється щодня. І в Жидачеві, і в Стрию. А першим попередженням для них буде урочисте встановлення новесеньких сміттєвих баків, можливо і з написом «Люстраційна кабіна», біля їхніх офісів, якщо точніше – при вході до них. Поки що люди матимуть змогу кидати в них дані про кандидатів на це місце, а далі там опиняться самі номінанти, якщо нічого за певний час не змінять у своїх методах діяльності або ж добровільно не підуть із посад.

- Так все таки, пане Андрію, люстраційний бак – засіб виховання чи самосуд?

- І те, і інше. В залежності від фігур і обставин. Порожній – як нагадування про друге. А що робити, якщо судова система не виконує належним чином своїх функцій, справедливої карі винних у нас і досі ще немає. Наголошую – саме справедливо! Сьогодні у нас ще лояльний варіант.

- А що, ви прогнозуєте можливість «кулачного» чи, не дай Бог,

народної «гільйотини», на кшталт суду Лінча?

- Я думаю, що до цього не дійде. Хотілося б у це вірити. Але все залежить від швидкого запуску люстраційної «машини» та її перших плодів. Від швидкого запуску антикорупційного механізму – відповідний пакет законів ще й не проголосований. Все залежить від якісного оновлення парламенту – чи не з'їдять його разом із реформами, народженими Майданом, знову «колишні». Одним словом, якщо Президент, депутати і уряд не зроблять висновків, то в Україні «сміттєва люстрація» може перерости у щось більше. І найгірше, що можуть постраждати цілком невинні люди.

- І що б ви порадили і кому, аби цього не сталося?

- Усім «колишнім» фігурантам влади – вони знають, кого я маю на увазі – добровільно піти і з влади, і з виборчих бюлетенів. Президенту – добре придивлятися до свого оточення і при-

слухатися до настроїв людей, робити все, щоб їм жилося краще, а не десяткам чи сотням «жирних котів». Лише справедливості в суспільстві та гідне життя кожного здатні загасити агресію, що спостерігається сьогодні в країні. Іншого виходу я не бачу.

Василь АЛЕКСЕЄВ.

ДОВІДКА

Найпершою ластівкою народної люстрації можна вважати випадок, коли активісти у квітні 2013 року закидали сніжками депутаток-регіоналок Ірину Горіну, Ірину Бережну та Юлію Львовичкіну, а також радницю тодішнього президента Віктора Януковича Марину Ставніччук. У 2014 році у сміттєвих баках побували посадовці Олег Руденко, Олександр Данильчук та Віталій Федак, депутати Віталій Журавський, Микола Корецький, Віктор Пилипишин, Сергій Кузьменко, Володимир Вовченко, Олександр Харламов, колишній регіонал Віталій Грушевський, а також запорізький «отаман-сепаратист» Олександр Панченко. База даних усіх «пролюстрованих» є на Радіо Свобода.

ГОЛОСУЙ ЗА АНДРІЯ ГЕРГЕРТА!

За Гергерта Андрія -
Це значить за народ,
За вільну Україну,
Проти усіх заброд!
За Гергерта Андрія -
Це значить за дитя,
За нашу з вами мрію,
За чесне тут життя!

Додумалися! НЕ ХОЧЕШ ПІДСТАВЛЯТИ СВОГО ЛОБА - ПІДСТАВ ЧУЖОГО

За таким принципом діють путінські окупанти на Україні

Дивні методи застосовують у війні, розв'язаній за український Донбас, «гібридні» посланці Кремля. Його Міноборони ґрунтовно вивчило особливості такої маленької «тваринки» як хамелеон, що міняє колір шкіри в залежності від навколишніх обставин, і вирішило впровадити цю «таємну зброю» у своїх військових формуваннях на Сході України. Адже ж російських армію там же не було і нема! От і виряджають їх то у «везливих» зелених чоловічків, то в добровольців, то в сепаратистів, то в миротворців, то в гуманітарних «місіонерів», то в «червонохресних» представників... Форму і розпізнавальні знаки міняють, а от суть – озброєння – змінити не можуть. Та й не хочуть! Бо чим тоді ці «хамелеони» мають вбивати українців? От і зараз, варто було з'явитися в зоні АТО спеціальній моніторинговій місії ОБСЄ, як... російські окупанти на сході України переодяглися в... місіонерів ОБСЄ. У зв'язку з чим, як пише Главком, Спеціальна моніторингова місія ОБСЄ заявила, що в зоні бойових дій на сході України мають місце випадки, коли військовослужбовці Росії несанкціоновано використовують символіку організації.

Зокрема, за повідомленням місії, у місті Соледар (Донецька область) російський офіцер мав на своїй формі емблему ОБСЄ. Логотип ОБСЄ було також розміщено на його посвідченні особи.

У зв'язку з цим місія ОБСЄ вказала на недопустимість несанкціонованого використання символіки організації.

Наш кор.

Кандидати - в Раду чи на люСТРАТУ?

А вибір, як завжди, має зробити виборець. Радикальна партія Олега Ляшка:

№6. Ігор Попов. Політолог. Екс-заступник голови Адміністрації президента в часи Ющенка, один із лідерів партії «Єдиний Центр» Віктора Балого, працював також в АП часів Януковича. Екс-перший заступник голови Національного агентства України з питань державної служби, колишній голова Комітету виборців України. Під час Майдану Попов закликав опозицію перейти до формату "паралельного уряду" і "круглих столів" із Януковичем.

№8. Денис Силантьєв. Олімпійський призер з плавання. Швидко за все, певних переконань у нього нема. Про це свідчить його неодноразова участь у пропагандистсько-спортивних заходах під егідою Партії регіонів у недалекому минулому.

№11. Віктор Галасюк. В недалекому минулому - президент технопарку Bioparc Hill. Під цією назвою криється проект забудови 150 гектарів Біличанського лісу, на місці якого планували спорудити "сучасне наукове містечко у Святошинському районі Києва, де працюватимуть провідні міжнародні та українські компанії у сфері ІТ, біотехнологій та енергозбереження". Проект нині заморожено рішенням Київради. А будувати мала компанія Василя Хмельницького...

№12. Валерій Воцевський. 2002-2003 - заступник керівника Головного управління з питань внутрішньої політики Адміністрації президента Кучми; 2003-2005 - перший заступник міністра економіки і

з питань євроінтеграції України Валерія Хорошковського (відповідав за зв'язки з Верховною Радою); 2005-2006 і 2008-2010 - голова правління ВАТ "ДАК "Автомобільні дороги України". З 2000 року Воцевський очолював Українську селянську демократичну партію. У парламентських виборах 2002 року партія брала участь у складі "Команди озимого покоління" Хорошковського, у 2006-м у - в Народному блоці Литвина.

№13. Андрій Артеменко. Екс-депутат Київради. Як і Ляшко, колишній член команди Тимошенко. Очолював фракцію БЮТ у 2006-му році, потім опинився в команді Леоніда Черновецького. До цього був відомий як радник мера Києва Олександра Омельченка і президент футбольного клубу ЦСКА (Київ), що припинив нині своє існування. Артеменко відсидів 2,5 роки за звинуваченням у розкраданні коштів футбольного клубу Міноборони ЦСКА (Київ). Справа стосувалася махінацій із грошима за футбольні трансфери. 2004 року Артеменка звільнили по поданням прокурора Києва Рената Кузьміна на поруки народних депутатів Михайла Добкіна, Андрія Веревського та інших.

№15. Валерій Тарасюк. Член НКРЕКУ і директор департаменту судової роботи Міністерства юстиції, помічник міністра. Згідно з декларацією Тарасюка за 2013 рік, його дохід склав 4 448 714 грн. Проживає Тарасюк у будинку площею 340,5 квадратних метра, володіє земельною ділянкою у 1482 квадрата і трьома квартирами поменше. Тарасюк задекларував Lexus LS 460 2012 року випуску на себе і два

автомобіля на дружину та 11-річного госина - Infinity EX35 2008 року і BMW 325 2006-го.

№17. Сергій Рибалка. Екс-заступник міністра природних ресурсів. Дніпропетровський бізнесмен, співвласник крупного виробника снєків S.I. Group, що включає в себе торговельні марки "SEMKI", "Флінт" і "Морські".

№18. Сергій Скуратовський. Депутат Київської облради від партії «Батьківщина», екс-член партії «Фронт змін» Арсенія Яценюка, бізнесмен-забудовник.

№21. Юрій Чижмарь. Член команди Віктора Балого. Екс-заступник голови Київської ОДА (2010-2011); губернатор Тернопільської області (2007-2010); керівник служби голови Секретаріату президента Віктора Балого (2006-2007); працівник МНС України (2006); керівник апарату Закарпатської облдержадміністрації (2005-2006).

№22. Олександр Юраков. Засновник громадського руху "Ми разом" Юраков ще недавно був співвласником телеканалу UBR, котрого продав холдингу "Весті". У 2012 році був у партії «УДАР». Директор ТЗОВ "Універсальна транспортно-машинобудівна група".

№24. Денис Русак. Екс-заступник Олександра Мороза в Соціалістичній партії України.

№28. Костянтин Кондаков. Відомий в Україні біржовий трейдер, засновник дилінгового центру "FOREX MMCIS group". Кондаков - мільйонер. За його словами, мільйони заробив на наданні консалтингових послуг.

ВОНИ ГОЛОСУВАЛИ ЗА «ДИКТАТОРСЬКІ ЗАКони» ЯНУКОВИЧА

До Верховної ради VIII скликання балотуються 127 депутатів, які голосували за «диктаторські закони» 16 січня, з них 39 кандидатів балотуються за списками партій. Про це повідомляє рух «ЧЕСНО», який проаналізував перелік кандидатів за партійними списками та в мажоритарних округах (в тому числі самовисуванців), який розміщено на сайті ЦВК.

Найбільше таких кандидатів у списку «Опозиційного блоку» - 15: Тетяна Бахтєєва, Олексій Білий, Олександр Волков, Юрій Воропаєв, Ірина Горіна, Олександр Долженков, Олександр Коваль, Павло Корж, Юлія Львовичка, Іван Мирний, Юрій Мірошніченко, Олександр Нечай, Вадим Новинський, Вілен Шатворян і Нестор Шуфріч.

На другому місці список Комуністичної партії України - 13 кандидатів: Ігор Алексєєв, Володимир Бідьовка, Сергій Гордієнко, Спірідон Кілінкаров, Ольга Левченко, Вікторія Булах, Євген Мармазов, Адам Мартинюк, Ольга Михайленко, Омелян Парубок, Петро Симоненко, Ірина Спіріна і Петро Цибенко.

На останньому місці - партія Сергія Тігіпка «Сильна Україна», де нараховується 11 голосувальників: Таріел Васадзе, Олександр Волков, Микола Джига, Юрій Крук, Володимир Макєнко, Лариса Мельничук, Василь Поляков, Сергій Тігіпка, Світлана Фабрикант, Геннадій Федоряк і Олег Шаблатович.

88 кандидатів, які голосували за диктаторські «закони» 16 січня, висувуються в одно-

мандатних виборчих округах. Серед них 2 кандидати висунені Комуністичною партією України - Віктор Губар та Антон Дорохов; 1 кандидат висунений «Блоком Петра Порошенка» - Атрошенко Владислав Анатолійович. Решта 85 кандидатів йдуть самовисуванцями. Лише в одному окрузі - 101 округ на Кіровоградщині - балотується одразу 2 голосувальники за «закони 16 січня» - Віталій Грушевський та Михайло Поплавський.

Водночас, низка народних депутатів чинного скликання Верховної Ради України, які висувуються на цих парламентських виборах, згодом написали заяви із спростування свого голосування за «диктаторські закони». Заяву з проханням вважати результатом свого голосування - «Не голосував» написали: Олександр Єдін (4 березня), Сергій Лабазюк (1 серпня), Валентин Ничипоренко (11 березня), Віктор Остапчук (дата невідома), Володимир Пехов (29 січня), Віктор Тимошенко (6 серпня). Юрій Мірошніченко подав заяву з проханням вважати результатом його голосування - "Проти".

Владислав Атрошенко 1 жовтня звернувся до Апарату ВРУ з проханням виправити дані про іменне голосування 16 січня у електронній базі Верховної Ради, оскільки вважає, що не голосував «за» вказаний законопроект і зарахування його голосу «за» було «технічною помилкою».